

- 2) Kräver den regel om tyst prorogation som avses och regleras i artikel 26 i förordning (EU) nr 1215/2012, i alla dess aspekter, en självständig och för alla medlemsstater enhetlig tolkning, som, i så fall, inte villkoras av begränsningar enligt medlemsstaternas bestämmelser om nationella domstolars behörighet, såsom en bestämmelse i vilken det föreskrivs att denna behörighetsregel inte gäller i mål som, på grund av att de rör mindre belopp, ska prövas enligt det förenklade förfarandet enligt spansk processrättslagstiftning?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunalul București (Rumänien) den 17 oktober 2018 – Autoritatea națională de reglementare în domeniul energiei (ANRE) mot Societatea de Producere a Energiei Electrice în Hidrocentrale Hidroelectrica SA

(Mål C-648/18)

(2019/C 25/23)

Rättegångsspråk: rumänska

Hänskjutande domstol

Tribunalul București

Parter i det nationella målet

Klagande: Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei (ANRE)

Motpart: Societatea de Producere a Energiei Electrice în Hidrocentrale Hidroelectrica SA

Tolkningsfråga

Utgör artikel 35 FEUF hinder för en tolkning av artiklarna 23.1 och 28 c i Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012 som innebär att Rumäniens elproducenter är skyldiga att handla med hela den producerade elmängden enbart på en rumänsk centraliserad konkurrensutsatt marknad, med tanke på att el uteslutande får exporteras genom tradingbolag och inte direkt?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Giudice di pace di Bologna (Italien) den 22 oktober 2018 – UX mot Republiken Italien

(Mål C-658/18)

(2019/C 25/24)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Giudice di pace di Bologna

Parter i det nationella målet

Klagande: UX

Motpart: Governo della Repubblica italiana

Tolkningsfrågor

- 1) Omfattas fredsdomare, såsom den hänskjutande domstolen, av begreppet europeisk allmän domstol som är behörig att begära förhandsavgörande med stöd av artikel 267 FEUF, även om fredsdomare enligt den nationella rättsordningen på grund av sina otrygga anställningsförhållanden inte tillerkänns samma arbetsvillkor som yrkesdomare, trots att de utför samma domstolsuppgifter som yrkesdomare och ingår i det nationella domstolsväsendet, vilket strider mot de skyddsregler för de europeiska allmänna domstolarnas oberoende ställning och opartiskhet som anges i EU-domstolens dom Wilson (EU:C:2006:587, punkterna 47–53), dom Associação Sindical dos Juizes Portugueses (EU:C:2018:117, punkterna 32 och 41–45) och dom Minister for Justice and Equality (EU:C:2018:586, punkterna 50–54)?

- 2) Om fråga 1 ska besvaras jakande, omfattas den sökande fredsdomarens tjänsteutövning då av begreppet visstidsanställd i den mening som avses i artiklarna 1.3 och 7 i direktiv 2003/88⁽¹⁾, jämförda med klausul 2 i ramavtalet om visstidsarbete, som har införts genom direktiv 1999/70⁽²⁾, och med artikel 31.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, såsom de har tolkats av EU-domstolen och i synnerhet i dom O'Brien (EU:C:2012:110) och dom King (EU:C:2017:914), och, om fråga 1 ska besvaras jakande, kan en ordinarie ledamot eller yrkesdomare vid tillämpningen av klausul 4 i ramavtalet om visstidsarbete, som har införts genom direktiv 1999/70, då betraktas som en, med en visstidsanställd fredsdomare, jämförbar tillsvidareanställd?

- 3) Om frågorna 1 och 2 ska besvaras jakande, utgör då artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, jämförd med artikel 267 FEUF, mot bakgrund av EU-domstolens praxis om italienska statens ansvar för det fall en domstol som dömer i sista instans gör sig skyldig till uppenbart åsidosättande av unionsrätten, närmare bestämt dom Köbler (EU:C:2003:513), Traghetti del Mediterraneo (EU:C:2006:391) och kommissionen/Italien (EU:C:2011:775), hinder för artikel 2.3 och 2.3-bis i lag nr 117 av den 13 april 1988 om domarnas civilrättsliga ansvar, som inför ett begrepp om domarnas ansvar vid uppsåt eller grov oaktsamhet "i fall av uppenbart åsidosättande av lagbestämmelser och unionsrätten" och ställer den nationella domstolen inför valet – som oavsett hur det görs ger upphov till civilrättsligt och disciplinmässigt ansvar gentemot staten i de mål där den offentliga myndigheten är part, i synnerhet när domaren i målet är en visstidsanställd fredsdomare utan effektivt rättsligt, ekonomiskt och socialförsäkringsmässigt skydd, som i förevarande mål – att antingen åsidosätta de nationella bestämmelserna genom att låta bli att tillämpa dem, och i stället tillämpa unionsrätten såsom den har tolkats av EU-domstolen, eller åsidosätta unionsrätten genom att tillämpa de nationella bestämmelserna som utgör hinder för att tillförsäkra ett effektivt skydd och strider mot artiklarna 1.3 och 7 i direktiv 2003/88, klausulerna 2 och 4 i ramavtalet om visstidsarbete, som har införts genom direktiv 1999/70, och artikel 31.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna?

- 4) Utgör kommissionens vägran att inleda ett överträdelseförfarande eller att väcka talan om fördragsbrott mot en medlemsstat vid EU-domstolen ett allvarligt åsidosättande enligt artiklarna 2, 4.2, 4.3, 6.1, 9, 10.1 och 17.1 FEU, jämförda med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som utgör lämplig grund för att väcka talan om utomobligatoriskt ansvar mot unionen med stöd av artikel 340 andra stycket FEUF, mot bakgrund av att kommissionen – som i förevarande mål –
 - genom meddelande DG EMPL/B2/DA-MAT/sk (2016) av juni 2016, som inkom till de italienska offentliga myndigheterna den 10 juni 2016, gav ett nekande svar i ärende EU Pilot 7779/15/EMPL och upplyste om det nära förestående inledandet av ett överträdelseförfarande angående huruvida nationella bestämmelser om fredsdomarämbetet är förenliga med unionsrätten med avseende på missbruk av användandet av på varandra följande visstidsanställningskontrakt, särbehandling vad gäller lön, semester och mammaledighet jämfört med ordinarie ledamöter och yrkesdomare, men fram till dags dato aldrig har inlett nämnda överträdelseförfarande, och

 - genom meddelande av den 21 december 2016 C(2016) 8600 final preciserade att den har skönsmässig befogenhet att besluta huruvida och när den ska inleda ett överträdelseförfarande eller hänskjuta ett ärende till EU-domstolen, enligt vars praxis enskilda personer inte kan vinna framgång i en talan mot kommissionen när denna avstår från att inleda ett överträdelseförfarande?

- 5) Oberoende av hur de ovanstående fyra frågorna besvaras, kan artiklarna 268, 274 och 340 andra stycket FEUF mot bakgrund av artiklarna 2, 4.2, 4.3, 6.1, 9, 10.1 och 17.1 FEU, jämförda med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, då tolkas så, att en talan om utomobligatoriskt ansvar mot unionen inte får undandras från de nationella domstolarnas behörighet i ett fall som det ifrågavarande, där underlåtenheten att i den nationella lagstiftningen tillämpa de unionsrättsliga bestämmelser som säkerställer principen om att domstolar ska vara oavhängiga och opartiska har fastställts till viss del bero av dels kommissionens allvarliga åsidosättande av de uppgifter och skyldigheter som den har i egenskap av fördragets väktare, dels kommissionens skönsmässiga befogethet att besluta huruvida och när den ska inleda överträdelseförfaranden eller hänskjuta ett ärende till EU-domstolen, enligt vars praxis enskilda personer inte kan vinna framgång i en talan mot kommissionen när denna avstår från att inleda ett överträdelseförfarande, vilket därmed gör att EU-domstolen fräntas sin exklusiva behörighet att meddela beslut i talan om utomobligatoriskt ansvar mot unionen?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/88/EG av den 4 november 2003 om arbetstidens förläggning i vissa avseenden (EUT L 299, 2003, s. 9)

⁽²⁾ Rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP (EUT L 175, 1999, s. 43).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Landgericht Berlin (Tyskland) den 22 oktober 2018 –
Sundair GmbH mot WV m.fl.**

(Mål C-660/18)

(2019/C 25/25)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Landgericht Berlin

Parter i det nationella målet

Klagande: Sundair GmbH

Motpart: WV, XU, YT, företrädna av XU och ZS

Tolkningsfråga

Ska artikel 7.1 b jämförd med artikel 5.1 c i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 ⁽¹⁾ tolkas så, att passagerare som berörs av en inställd flygning har rätt till kompensation även om det lufttrafikföretag som utför flygningen saknar giltig licens, i den mening som avses i artikel 2 a i förordning (EG) nr 261/2004, avsaknaden av denna licens åtminstone delvis har orsakat den inställda flygningen, och passagerarna vid bokningstillfället inte kände till den saknade licensen?

⁽¹⁾ EGT L 46, 2004, s. 1.